

Изгубихме светецът! . . . Сждбата безпощадна
Ржката на злодѣятъ съюзникъ си избра!
Великий Императоръ, облѣнъ въвъ кръви, падна
Кат' Августа живѣ той, кат' Цезаря умря!

На страждующиятъ татко и ангелъ на войникътъ,
Той мразъ, прѣмеждий, търпѣ за насъ смиренъ,
Сълзитъ си размѣси съ кръвта на мжченикътъ:
Богота туй го помни . . . знай Горния-Студень!

Живота му верига отъ милости бѣ нови,
Съсъ всяко утро ново и нови добрини.
Тукъ правдата крѣпеше, тамъ чупеше окови
И готвѣше Русия за славни сетнини.

Но бѣсътъ на враждата, но червекътъ на злото
На тия дни безцѣнни наложиха конецъ!
Проклета тазъ дѣсница, излѣзла изъ пѣклото,
Която днесъ обагри най-славниятъ вѣнецъ! . . .

Закри се орлинъ погледъ . . . Вечъ хладно е челото,
Дѣ чудната идея роди се и блѣсна,
Студена е ржката, що сѣеше доброто,
И падналий повдигна и кривдата блѣсна!

И всѣко честно лице отъ скръбъ е разлюляно!
И всичко дѣто помни, надѣй се и страдай . . .
Отъ сѣверниятъ полюсъ дори до Санъ-Стефано
Единъ се стонъ разнася, една душа ридай!

И името не може земята да обгърне
На Цара-мжченика . . . на тозъ герой левентъ,
Кой съ работи голѣми вселенната изпълни,
И цѣла България вдигна си монументъ! . . .